

FEDETT FOLYÓSÓ A BUDAI VÁRKERTBEN.

Weinwurm fényképe.

partján elterülő hatalmas városra esik, a mely szinte szemeláttára nőtt meg szerény, disztelen kisvárosból azzá, a mi most. Mintegy jelképesen megtestesülve láthatja itt a nemzetnek az ő alkotmányos uralkodása alatt elért fejlődését, erősödését kulturában, gazdagságban, számban. Tovább, a város mögött tekintete elhatol a nagy síkságra: a Rákos mezejére, mely az ősi magyar alkotmány emlékeit kelti fel; azon túl a ködbe vesző nagy magyar Alföldre, a hol a magyar nép zöme küzd, izzad, fárad, törli a földet a bőséges aratás reményében s a maga egyszerű eszközeivel és egyszerű, erős hitével dolgozik a hazáért.

Közvetlenül a királyi lakosztály alatt terül el a várkert tágas terrasz, nyáron, de különösen szép tavaszi és őszi napokon a közönség kedvelt sétálóhelye. Ha itt letekint a király, Savoyai Eugén herceg ércszobrára figyelmezteti arra a korszakot alkotó sikerre, melyet a nemzet uralkodójával együtt, vállvetve vívott ki: a másfél százados török hódoltság lerázására, mely megadta lehetőséget annak, hogy az annyira meggyőződött nemzet új erőre kapjon. S a látványok fölé, melyek a várpalotából nézve a szem elé tűnnek, a tavaszi, kiderült ég borúl fehér báránnyal, s a márciusi napfény teszi színessé a képet.

A HERVADT RÓZSÁK BÓL.

Zmaj Jordánovics János költeményei.

I.

Térde hullo; megyek, állok újra;
Megállítom, — ne járjon az óra!
Kétségbe esve futok, visszatekerek,
Értelmetlen szavakat beszélek:
„Nem, nem halhat még meg!”

Hívom Istent: „Fiatal, ne kérje!”
A végzetet: „Bizik még remélve!”
Angyalok égből: „A szivedhez esdek!”
És a földet: „Nem való keblednek!”
S hogy szavamra sehol semmi válasz —
Önmagam: „Gyógyszert nem találhatsz?”

Mejyek, állok; térdre hullo újra,
Oda a kis bölcsőre borúlva...
A csöpp ébred, szóvalanalul néz rám,
Majd mindketten elfakadunk sírván...
S kétségbe esve kis lányomra nézek,
Ő hozzá is egyre így beszélek:
„Nem, nem halhat még meg!”

II.

Nem kell a gyógyszer, vizet se kér már;
Pedig — úgy látszik — valamit még vár!...
Unszolja néjné, kínálja anyja,
Mosoly az ajka.
Tavaszi virágít ágyadra hintsem?
— Fejével int: nem!
Kis szenvedőm, hát mi kell?... Sohajtja:
„Legyen meg az Úr szent akarata!”

III.

Mintha, mintha az idő tán
Örökkéig tartana?
Üres a lét, vége nincsen
S kezdete se volt soha?

Az öröklét?... Hát az is mi?
Talán más, mint pusztá tér?!
Hisz egyetlen egy sohajítás
Talán bizony befér?

IV.

Hát bánat ez, mely egyszerre
Rád ront minden erejével:
Megrészegít, elkábít, — és
Reményeid tépi szíjjele!

Rád rohan, hogy eltiporjon,
Rád zúdúl, hogy összetörjön;
Megölel, hogy meg is fojtson,
Megesőkö, hogy meg is ölön?!

Szived addig gyógyítgatja,
Míg elcsitít mindörökre?
— Ez a bánat nem is bánat,
Mert ügyetlen s mivel gyöngö!

Az a bánat, mely fölemel
Karjaiba vére — téged;
Mely mindennap új sebet üt,
— De beköti, mikor éget!

Szeretettel őriz; ott van
Minden perczen oldalodnál,
Meg is mérgez — Istenem! — de
Fölelbrezt, ha haldokolnál.

Ha elalszol, suttog egyre:
„Én raboskám, aludjál csak!”
Piheg csöndben az ölemben.
Én — bánatod, — én vigyázlak!

Legelőször ő szól hozzád
Hasadtával hajnalfénynek,
— Vistva, mint szürke sólyom:
„Jó reggelt!... Élsz?... Én is élek!”

Kikelettől kikelett;
Őszig, késő őszig kezdve
Napról-napra, mintha nőne,
Erősbőlne percéről-percéről!

Ha elcsüggedsz, egyre dorgál;
Ha elestél, ő emel fel:
Nem enged, hogy elbukjál,
Megrája, míg föllelegzel.

Ha szivedet megfagyaszthatja,
Fölengeszti rálehelve;
Ha meg könnyed kifacsarta,
Dalra unszol, készlet egyre.

Most tettei: mélyen alszik,
Mintha többé nem vón' bánat
S mikor már-már elfeledted
Gúnykaczaja száll utánad.

Balsorssal józanít ki
Mikor már-már örültél tett,
S mosolyogva így vigasztal:
„Mind a sirig lesznek véled!”

A szerb eredetiből fordította: Szász István.

CSOKONAI VÖLEGÉNY.

Elbeszélés.

(Vége.)

Irta Pekár Gyula.

V.

Február lett Anno 1798-ban. Egy napon Vajda uram ravasz hunyoritással szólította félre a látogatóba jövő Bédinét.

— No komámasszony, azt hiszem, sikerült a dolog! Végre valahára elfordítottuk a leányunkat az éltetetlen poétától. És tudja-e hogyan? Én még a feleségem sodrófájánál is jobb methodust találtam ki; nézze, ma fogtam el a Csokonai uram tizenötödik epistoláját!

Fábián Julianna megdöbbsent. Hisz magának és a muzsának szerette volna ő tudni a poétáját, de ez a galádság még is fellázította.

— Hogy tehetett ilyet, komámuram? — szólt s mohón kapott a levelek után.

— Ehol vannak ni! — kacagott az öreg Vajda, — nekem úgy se kellenek. Canis tota mater, kössön görcsöt a lelkén Antipater, curiosus egy stilusa van az amicéne!

Bédiné egy sarokba húzódott s remegve pillantott a drága írásokba. Egy percre mindenről megfeledkezett, mintha csak neki szólt volna azok az édes vallomások: „Szép megrészegem... egész utazásomban mindég a kezembe tartom egyetlen leveledet... éjjel is

szívem mellett hálátom, — háromezer betű van abba a kevés írásba, én pedig minden betűt ezer csókkal terítettem be, gondolod-e, mennyi volt az a csók? Pedig még a tisztáját is sorra csókolom, mert ott is járt az a gráciai kéz, melyet én bálványolok!!

De tovább nem olvashatta: Lilla lépett be. Rég nem látta őt, hisz úgyszólván egész télen Duna-Almásan tartották. Szébb és szelebb volt, mint valaha.

— Lilla te, — szólt Bédiné, — megragadva a kezét, hol a Csokonai gyűrűje?

A leány vigan kacagott:

— Ehol ni, van helyette másik, szébb! Rubint, brilláns.

— Hát nem szeretted már Vitéz uramat?

— Már hogy szeretném, mikor híret se hallom? Hisz sose ir!

Fábián Julianna remegve szorongatta a leveleket a sálja alatt.

— És ha mégis irt volna?

Lilla vállat vont.

— Hát az is mindegy volna már nekem! Eh, elég verset irt ő már hozzám, sok is volt!

Bédiné a fejét csóválta. Nem érdemli meg ez a leány az ő poétáját s annak a poézisét!

— Meg aztán, — folytatta Lilla, — hallom, hogy milyen haszontalan ember. Uramatyám mondta, hogy korhely, részeges!

— Hazugság az, leányom!

Vajda Julis trillázva futott ki:

— Jövő hétre megjön Lévai Pista!

VI.

Márciusra végre megtért Komáromba csurgói professzor úr Csokonai. És mint a kő, meredten állott boldogsága ledült boltozatán.

Ott történt a Bédiék nappalijában, a hol először látta meg őt; kettejükön kívül csak Fábián Julianna volt odabent. Nézte a költő az elhidegült leányt, látta, mint csillogtatja újján a rubint, a brilláns új gyűrűt s hallotta közönyös búcsúszavát:

— Nem is bánom, nem is tehetek róla.

— Lillám, — tört ki Vitéz Mihály, — térj magadhoz, én vagyok itt, kinek esküvést tettél, igaz völegényed! Hát a te szíved van rá nyomtatva a bankóczédulára, hogy alkuba bocsátod szerelmedet? Felesége léssz a Lévai uram részényének?

— Feddhet kegyelmed, — szólt a leány, — de hallottam én is elég szépet kegyelmed fölől.

— Mit, angyalom?

— Hát azt, hogy milyen korhely, részeges!

AZ ŐRSÉG FELVÁLTÁSA.

A költő méltatlankodva lépett hátra.

— Lillám, a te szép szádól o csunya rágalom! Istenem, még rajtam marad a jövődre! Angyalom, hallgass meg...

De a leány kifutott a szobából. Pedig mennyi mindent akart volna még mondani a szegény szerelmes! Azt, hogy hiszen irt ő neki annyi hű levelet.

— Asszonyoném, — könyörgött megragadva a Bédiné kezét, — látnom kell őt még egyszer! Az Istenre kérem, birja rá, hogy ma estére ki-
jőjön a Vajdáék kertjébe egy utolsó csókra, a mi lóczánkhoz!

VII.

Lévai István uram jött meg aznap délután, és Bédiné alig tudott hozzáférközni Lillához. A leány a szemébe nevetett:

— Dehogyan megyek! Nézzé csak, mennyi sok szép prezentet kaptam!

Hát visszautasította még ezt az utolsó gráciát is! Fábián Julianna töprengve ment ki a tornácra. Mit tegyen? Hogyan segítsen Csokonain? Az egyik széken ott hevert a Lilla sálja. Eszébe jutott valami; a szíve dobant meg belé. Megtegye? Szegény poéta!... Óvatosan körülnézett, aztán vette a sált és hirtelen el-sietett.

... Gyötrelmek közepette várta a költő az estét. Sötét volt már nagyon, mikor betaszította

a kert hátsó kis kapujának az ajtaját. Támolyogva sietett előre: hátha mindez csak gonosz álom, hátha még mindent megmenthet? Odabentről, a ház felől, zeneszó hallatszott, a völegényt ünnepele. Ölelő karjai közül hogy fog Lilla kiszökhetni? Megigérte... Igen, ott volt, látta már a fák közt a világos alakot, igen, a Lilla sálja volt az! Futott lelkendezve... A nőalak már messziről intett neki és pedig olyas valamit, hogy: hamar, csak egy pillanatra van. Ott termett előtte; kétségbe esett szenvedéllyel ölelte át s szívét, lelkét tette bele abba a búcsúcsókba.

— Lillám, én irtam neked! — szólt, — szeretlek mondhatatlanul... És meglepetve, örömjongva tette hozzá: — Hisz érzem, te is szeretsz!

A nőalak ott vergődött karjai közt. Végre feljajdult:

— Ki ez? — szólt a költő riadtan, — hisz ez nem a Lilla hangja!...

— Nem, — suttogta Bédiné, — én vagyok! Bocsásd meg nekem, Mihály, ezt a jámbor csalást. Lilla nem jött el s én mégis a t akartam, hogy maga az ő csókjával búcsúzzék. Nem sikerült! Most hát, — tette hozzá s zokogva rogyott a lóczára, — csak az marad hátra számomra, hogy ismét Lilla helyett én sirassam meg Csokonai Vitéz Mihályt...

VIII.

Zaj támadt; Csokonainak csak annyi ideje volt, hogy átalugorjék a kert falán. Bezárkózott szegényes szobáskájába s megirta búcsúlevelét. Tollából ömlött a fájdalom: „Visszatérek ismét abba a komor életbe, melyből az én Rózám halála után csak te vehettél ki. Üres lesz az én szobám te töled, de szívemben örökké jelen leszel! Légy oly boldog, hogy én soha eszedbe ne jussak... ah, elvesztett kedves Lillám, Isten hozd!”

Aztán körülnézett a csupasz kamarában: nem volt neki sok podgyásza. Magyar poéta volt, vette a botját s két forinttal a zsebében kiindult az alvó Komáromból.

A városban kívül ballagott már, mikor egyszerre megállt és visszafordult. Ott a távolban, mintha a Lillák házafele sűrűt volna a hold. Mulatnak most ott... Hej, barátom Csokonai, — gondolta keserűen — pünkösdi királyság a poéták völegénysége! „Nem is arra születtem, hogy a szerelem édességeivel éljél, hanem hogy az után csak áhitozzál, reszkessél, őrizzed, de hozzá ne nyúljál és magadban emész-

A FELVÁLTOTT ŐRSÉG ELVONULÁSA.

A BUDAI KIRÁLYI VÁRBÓL. — Póda fényképe.

tődje el, mint a csipkebokor...» De vajjon gondol-e, ha csak egy percze is, rá az a leány? Eh, tört ki busan, s fájdalommal ihletett szóval kezdett lüktetni ajkain, — mit gyötörsz te

Földiekkel játszó
Égi tünemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak remény?

Elindult s a hogy az éji esőndben tovább mendegélt, minden ringó léptére dallamos új sorok születtek, minden sóhajára új rimek öleltek. Mikor aztán az út végső fordulójához ért, még egyszer megállt. A hold akkor bukott le a nagytemplom mögött, Komárom sötét lett.

MÁTYÁS KIRÁLY KÚTJA A BUDAI KIRÁLYI VÁRPALOTA UDVARÁN. — Strobl Alajos szoborműve

Élete napja éjre dült, eh, bucsúzni kellett. Be-fejezte a költeményt:

Bájos lány trillák,
Tarka képzelet,
Kedv, remények, Lillák,
Isten vételek!

A MÁTYÁS-KÚT.

A budai várpalota nemsokára teljes díszében fog ragyogni. Belső fölszerelésével már elkészültek a nagyobbára föllállítottak azokat az ornamentális szoborműveket is, melyek azt fogják hirdetni, hogy a palota olyan földön épült, melynek már vannak nagyobb alkotásokra képes művészei. Ezek közt a szoborművek közt kiváló helyet foglal el a *Mátyás-kút*, melyet Mátyás király áll vadászöltözetben, lábainál elejtett szarvas hever, körülötte kíséretének tagjai, kik épen most térnek meg valamely

vadászatról hatalmas véreikkel s a forrás vizénél akarják oltani szomjukat. De van a csoportnak még egy érdekese alakja: a Vörösmarty költeményéből jól ismert szép Ilonka, a ki véletlenül a forrás közelébe került s látható megdöbbenéssel tekint a vadász-csoportra, kezével pedig óva takarja hozzá simuló szelíd özikéjét. Strobl szoborműve érdekes csoportosításban tünteti elénk a költői helyzetet, s alakjai hű megtestesülései a Vörösmarty által megénekelt szép mondának.

A FOLYÓ PARTJÁN.

A tavasz ébredése oly szép a folyó partján! A természetbarát már jó előre ki-kisétál meleg szobájából, lesni, várni ezt az ébredést.

sétauszkálást esapnak a vizen, azután pedig csomóba ülve lustálkodnak a parton. De még sem egészen: hol egyik, hol a másik gágog egy sort, mintha beszélgetnének, tán arról a lóról, a mit amoda a gyerekek a vízbe hajtottak itatni.

DON JOSÉ ECHEGARAY ÜNNEPLÉSE.

Madridban a legutóbbi napokban valóságos nemzeti ünneplésben részesítették a modern spanyol drámaírási nagymesterét, a nálunk is oly gyorsan feltűnt s oly hamar népszerűsége emelkedett *Echegaray* abból az alkalomból, hogy az ezidei Nobel-díjat közte s a provençei Mistral közt osztották meg. Mistral a maga díját, mint mondják, a dalaiban annyiszor meg-

hassa a «Galeotto»-t legjelesebb interpretálók személyesítésében.

De még a következő napok is az ünneplésnek voltak szentelve. Vasárnap óriási hódoló küldöttség vonult fel a költő lakása előtt, hétfőn pedig a madridi Athenaeum egyesítette a tudomány és művészet legelső előkelőseit ünnepi díszülésre.

Az összes lapok ünnepi kiadásokat rendeztek, a vidéki színházak díszelőadásokat tartottak s már-már komolyan fölvetették azt az eszmét is, hogy az összes állami táviróhivatalok felhívásának az Echegaraynak szóló üdvözlő sürgönyök díjtalan továbbítására.

Igaz, hogy disszonáns hangok is vegyültek az általános ünneplésbe. Az Echegaray babérjait régóta irigylő politikai és irodalmi ellentábor vak dühe és agitációja odáig ment, hogy akadt hang, mely a Nobel-díjat odaítélő bizottság döntését is befolyásolni akarta volna Echegaray

Galeotto», a «Vig élet, bús halál», a «Ros fajta», a «Marianna» sikere. Nem kevesebb, mint 65—70 darabot írt eddig.

Húsz éven át viselte senkitől el nem vitatva a spanyol drámaírási koronáját. Igaz, hogy nem mindig tövisek nélkül. Egyetlen darabja sem nyert teljes kegyelmet a kritika előtt. Szemére hányják, hogy rosztól ismeri az emberi szívet. Invenziója néha elvont, a mi oly embernél, a ki mint Echegaray, matematikai tudományokkal foglalkozott legtöbbet, könnyen megmagyarázható; csak természetes, hogy Echegaray, a ki az exact tudományok terén kifejtett működéséért előkelő akadémiái kitüntetésekben részesült, egész gondolkodási irányja a szigorú módszeresség felé vonja. De olyan embert, a kit meggyőződéseinek őszintesége vitt a politikai pályára, a kinek hetven éves életében annyi alkalm nyílt az emberi lélek megismerésére, a ki mint aktív államférfi, oly közelről

sek és a végzet, a véletlen, a környezet hatásai alatt jutnak bonyodalmas helyzetekbe, a melyeket aztán a költő rendkívüli határossággal tud kiaknázni. Nála a klasszikus görög dráma végzettségét bizonyos tudományos végzettség helyettesíti. A romanticizmus korszakára visszamutatató alkotásait erős drámai összeütközések, bonyodalmas helyzetek, hatásos jelenetek és Schilleri hévvel emelkedő dikező jellemzik. Verses darabjai még a gyilkos, selyemharisnyás udvaroncok pézsmailatos légkörében mozognak, de modern drámái már Sardou vagy Ibsen nagy társadalmi problémáit érintik, sőt utóbbinak «Kisértetek» című drámáját egyik művében példaként is vette.

A magyar közönség csak részben ismeri Echegarayt. Nálunk eddig előadásra került művei: «Örült-e vagy szent?», a «Nagy Galeotto» stb., még nem is a legjobbak. Egész sereg más darabját kellene még színpadainkon látni, hogy

FOLYÓ PARTJÁN. — Balogh Resző fényképe.

hátrányára. A salamancai egyetem rektora állott e tábor élén, mely ki nem fogott Echegaray érdemeinek kisebbítéséből és sajtója útján mindenütt azt híresztelte, hogy az «öreg» Echegaray lejárt már magát. Ezek azonban nem sokat értek el; Echegaray miattok bátran pihenhetett babérain, annál inkább, mert még csak kevés ideje annak, hogy legutóbbi színművével, melynek címe: «Mire képes a csúszás-mászás» újolag elragadta a közönséget s kicsavarta a fegyvert azok kezéből, kik ezt a színházi estét is az agg szerző ellen irányuló botrányos tüntetésre szeretnék volna kihasználni.

Echegaray mint volt liberális miniszter, a ki Amadé király alatt kétszer viselt tárczát, száműzetéséből való hazatérése után kezdett csak foglalkozni a drámaírással. Egy kis verses darabbal kezdte, melyet ismeretlenül nyújtott be, s melyet öt-hat verses dráma követett legendái tárgyakkal. Ezek alapították meg hírnevét, melyet aztán az ünnepltettség fokozott a «Szent-e, vagy örült?», a «Halál az ajkon», a «Nagy

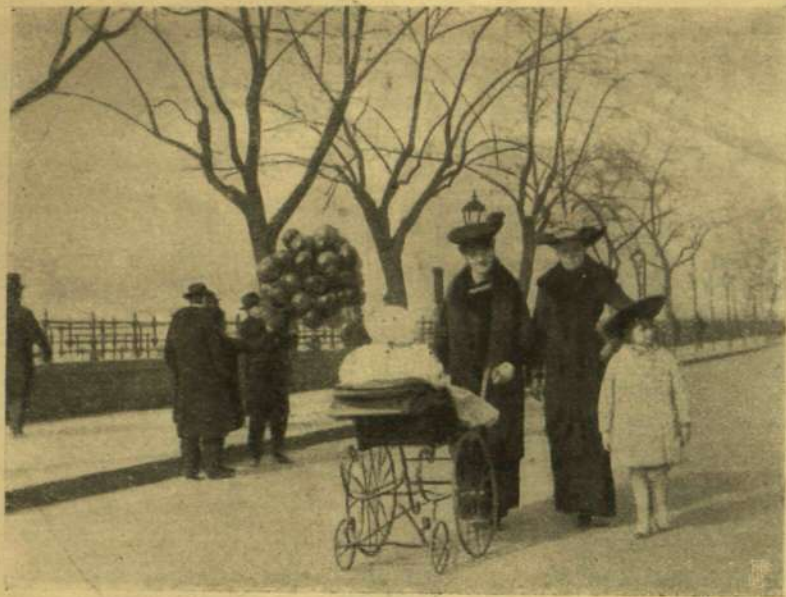
látta a történelmet intéző erők belső rugóit, lehetetlen komolyan az élet-vagy emberismeret hiányának szemrehányásával illetni. Csakhogy az ő emberei nem egészen olyanok, mint a mieink, bennük igazi spanyol vér lüktet, a költő fajának legtitkosabb vágyait, legbensőbb világát testesíti meg. Innen óriási népszerűsége hazájában.

Ez a népszerűség, mely megszerezte számára a nagyközönség lelkesedését, eléggé megedzette Echegarayt arra is, hogy egy-egy darabja bukását könnyen vegye. Egyik darabja első előadásán például a második felvonás végén ismerősei s barátai elhalmozták gratulációikkal. Ő azonban, mint tapasztalt színházi ember, csak ennyit mondott: «Várjuk be a harmadik felvonást. Olyan vagyok, mint az az ember, a ki a fedélről leveti magát. Várjuk meg, míg leestem.» S igaza volt. A harmadik felvonást kegyetlenül kifütyölték. Kifütyölték úgy, a hogy ma már csak Madridban tudnak még a nápolyi színházban tudnak füttyölni.

Echegaray fő alakjai rendesen jók és erőnye-

teljes nagyságában meg tudjuk becsülni. Ezek közül a «Vig élet, bús halál» című Echegaray egész életbölcsességének és világnézetének mintegy kivonata, drámai műzsjának talán leghihetőbb terméke. Ez a világnézet persze komor és keserű; a dolgoknak az az állandóan tragikus színben való látása, melyet vigasztalan pesszimizmusa erőltet rá a nagy íróra, természetesen a hatás némi keresettségében is megnyilvánul. Lélegzetviasszafajtvá követjük őt fantáziája sötét útjain, melyeken a borzadály, a megdöbbenés, a szorongó érzések egész vihara közt ragad magával.

Pedig ez a lelünkét megrázó nagy virtuóza a színpadi hatásokról a madridi Ateneo irodalmi körben, melynek régóta központja és dicsősége, egyike a legnagyobb társalgóknak, kinek szemcsiptetője alól egy pár fényesen villogó szem tapad a beszélőre. Előzőken, lekötőlező modorú, mindenről tájékozott, mindig kész megnyitni adomái és élményei gazdag tárházát, csupán mérnöki és matematikai tudományára büszke s talán arra a ha-

A DUNAPARTI KORZÓN.

JÁTSZÓ GYERMEKEK EGY SÉTATÉREN.

VIRSLI-ÁRULÓ.

VIRÁGÁRÚ ASSZONY.

FA-NYESÉS.

DÉLI KÉP A KOSSUTH LAJOS-UTÓZÁBÓL.

A TAVASZ A FŐVÁROSBAN.

* Kubelikről, a híres hegedűművészről azt írja egy külföldi lap, hogy jobbkezt 240 ezer korona erejéig biztosította azon esetre, ha azt valamely baleset folytán többé nem használhatná. A biztosítást évente hater ezer koronát fizet.

* Khinában lánchidakat már ezelőtt két ezer évvel építettek.

* Argentínában minden férfi, ki 25 éves koráig meg nem nősült, havonként 30 koronát tartozik a kincstárnak fizetni. Ha 35 éves koráig agglagény maradt, a bírságot 60 koronára emelik, melyet tizenöt éven át fizetnie kell. Ötven éves korától

fogva aztán a bírság évről-évre kevesebb lesz, míg a nyolczvan éves korban végkép megszűnik.

* Tokióban hatszáz mesemondó van. A japán mesemondó egy kis asztal előtt az utcán ül s mi-helyt 8-10 ember körülötte gyülekezett, azonnal megkezdí előadásait, melyeknek tárgyát leginkább népregek képezik.

* A selyemtenyésztés Szerbiában oly rohamosan emelkedik, hogy a múlt 1904-dik évben már 156 ezer kilogramm gubó került eladásra. A szerb kormány a tenyésztéshez szükséges petéket ingyen osztogatja.

* London lakosai hivatalos statisztikai adatok szerint egyfogatú bérkocsikra évenként 120 millió koronát adnak ki, mely összegből 36 millió a borralóra esik.

* Gyémántlopás. A legszigorúbb ellenőrzés mellett is, a délafrikai gyémántbánya társulatok, lopások következtében, évenként átlag nyolcz millió korona értékű gyémántot vesztenek.

* A greenwichi csillagvizsgáló-torony kupolájának nagyobb része papírból készült, sulya pedig 40 ezer kilogramm.

ELLEN KEY.

ELLEN KEY.

A sokat emlegetett svéd írónő, Ellen Key egyik magyar tisztelője látogatására Budapestre érkezik és március 27-ikén este nyilvános előadást tart, mely iránt igen nagy érdeklődés nyilvánul, különösen a nők részéről. Ez érdeklődést megmagyarázza az, hogy Ellen Keynek hazánkban is sok az olvasója, egyelőre ugyan csak a németül vagy más nyugat-európai nyelven tudók közül, mert még egyetlen műve sem jelent meg magyarul.

Ellen Key ereiben skót, svéd és német vér folyik, rajongással szereti svéd hazáját. Előkelő nemes család sarja, 1849-ben született. Apja irodalmilag képzett, eszmékben gazdag föld-birtokos, később országgyűlési képviselő volt, majd — szegény ember, ki Helsingborgban mint postamester fejezte be életét. Anyja Posse grófnő, ki leánya egyéni hajlamainak kora gyermekesétől kezdve elvből tért engedett. Szülei ritka boldog házasságban éltek s otthon, falun, nevelték leányukat német és francia nevelőnő segítségével. Ellen Key ma is teljes szívből szereti a falusi életet, a magányt, a szabad természetet és boldog, hogy már nem kell állandóan nagy városban laknia. 1903-ban befejezte életének ama szakaszát, a melyben foglalkozása Stockholmhoz kötötte és azóta Sma-landban él bátyja birtokán, egészen szíve szerint, gyermekekkel megáldott, szerető családi körben. Nagyon szereti a testi mozgást, az egyszerű életmódot, a melynek köszöni, hogy eredetileg gyöngye szervezete edzett és egészséges. Gyermekkora óta szenvedélyesen szeret olvasni, de éjjel soha sem dolgozott.

Boldog gyermekora volt. Öt testvére közül ő volt a legidősebb. Már zseni korában nemcsak önképzéssel, hanem mások tanításával is foglalkozott. Saját eszméje szerint könyveiből a paraszt gyermekek számára kölcsönkönyvtárt szervezett és ezt maga is kezelte. Tizenhét éves korában szemeláltára vízbe fult két unokanővére, kik látogatóban voltak náluk. Ez a szerencsétlenség mély nyomokat hagyott a fiatal leány kedélyvilágában. Tizenkilenc éves volt, mikor szülei-vel Stockholmba költözött s ott kezdetben leginkább a politikai ügyek és viszonyok érdekelték.

Néhány év múlva erős pénzügyi válság rázkódtatta meg Svédországot, mely sokakéval a Key-család vagyonát is elnyelte. A fiatal, gondtalan leány egyszerre szemben találta magát az élet legnehezebb gondjával, a megélhetés, a mindennapi kenyér gondjával. Ekkor, 24 éves korában kezdett irogatni: folyóiratokban jelentek meg első cikkei. Harmincz éves korában tanítónő lett és néhány év múlva egy a munkások oktatására szolgáló intézetben vállalt állást, melyet húsz éven át töltött be. Szeretett tanítani, mert a tanítás egyéniségének megfelelő foglalkozás volt; tanítványai rajongtak érte és határtalan bizalommal viseltettek iránta.

Egyszerű, emberies érzülete eltálatla a velök való bánás módját. S abban az intézetben nemcsak történelmet tanított, de nagyarányu szociális munkásságot is fejtett ki. Megalapította többek közt a „Tizenkettő” társaságát, mely a munkások szívbéli és értelmi képzését tűzte ki feladatául. A munkásokkal való érintkezésben keresetlen, minden elbizakodottságtól ment, de viszont nem is sértően leereszkedő.

Ellen Key lényének alapvonása a félénkség. Ezért a hozzá közelállók csodálkoznak azon, hogy hogyan mer nyilvánosság előtt beszélni. Pedig kitűnő előadó. Természetes, keresetlen, tárgya rendszerint lelkesíti, nekimelegszik beszéd közben, még akkor is, ha nem anyanyelvén szól. Sokat utazott: ismeri Német-, Francia- és Angolország szellemi központjait, élvezte ott és Svájcban, Skóciában, Ausztriában a természet szépségeit. Olaszországba elzarándokol, a mikor csak teheti, — és most a mi hazánkkal szeretne megismerkedni, hogy szerethesse szíve szerint.

Főbb művei a következő hat kötet: „Essayk”, „Emberék” (ebben az angol költőpár Browning Róbert és felesége, Barrett Erzsébet művészi színpéletrajzát írta meg), „A kevesen és a sokan”, „A gyermek százada” (ez csak németül is tiz kiadást ért eddig), „A rosztul használt női munka-erő” („Missbrauchte Frauenkraft”) és „A szerelemről és a házasságról”.

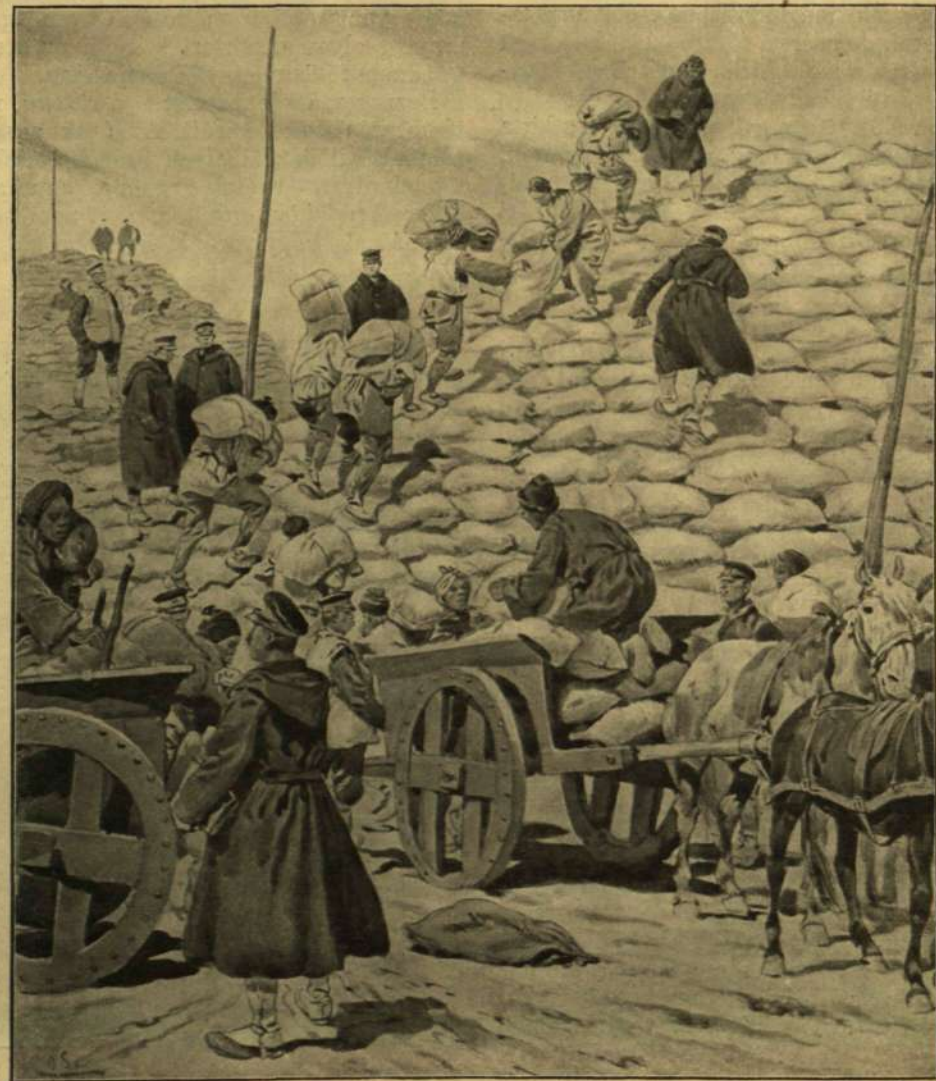
Magas erkölcsi szempont és lelkeknek állandó törekvése az igazság, a tiszta szinigazság megismerésére, — egyéniségének jellemző vonásai. A milyen éles szeme van az élet realitásainak megismerésére, olyan rendületlen és meg-ingathatatlan a hite a lélek evolúciójában, a világ fejlődésében. Ellen Keyt a legragyogóbb, önmagát és másokat boldogító optimizmus jellemzi. Az aprólékoságig gondos megfigyelése kiterjed az élet összes vonatkozásaira; viszont elmékedéseinek gondolatmenete minden kicsinyes felett elszuhant, a sokféleségből a lényegre kihámozni tudó, önmaga és mások iránti igazságra, tisztaságra, hűségre ösztönző; és végső lényegében nem egyéb, mint gazdag szíve isten minden teremtménye iránt érzett meleg szeretetnek kifolyása. Szabad gondolkodása nem gátolja a megszilárdult hagyományok rejtett értékének felismerésében; radikális okoskodása mellett valóban konzervatív tekintettel és kímé-

lettel van a lélek finom rezgésére, a kedély hullámzásaira.

Ellen Keynél erősebben soha senki sem követelte a nő felszabadítását szükségtelen, semmi biztonságot nem nyújtó, csak a képmutatást szolgáló bilincsekből, de viszont senki sem hirdeti nála nagyobb nyomattékkal a női nem kötöttségét; a miért ő az emberiség két nemének ú. n. egyenjogúsítását helytelennek tartja. Meleg szeretettel, lelkesedéssel utal minden alkalommal az anyaságra, mint a nő természet szerint való legmagasabb hivatására. Ezért van, hogy Ellen Keyért nemcsak a nők lelkesednek, hanem sok a híve a férfiak közt is. Ő nem azok közül való, kik minden áron rombolnak, hanem azok közül, a kik csak ott akarnak építeni, a hol a régi épület korhadt, csak ott akarnak gyógyítani, a hol valami beteg.

Igen világosan felismeri a szociálizmus egyoldalúságát és veszélyeit; de meg van róla győződve, hogy éppen veszélyes volna megtanítja az emberiséget ezeknek elhárítása módjaira. A szociálizmus pl. szerinte csak egy fejlődési forma, melyen kénytelen általenni az emberiség, hogy egyre magasabb eszményekig emelkedhessék. Szerinte lehet reményünk, hogy az ember idővel a jót, a szépet belső szükségéből fogja cselekedni. Hogy oda fejlődhessék az emberiség, szükséges a gyermeknevelés átalakítása. Gondolatokban gazdag könyve: „A gyermek százada” érdekesen mond el napnál világosabb igazságokat: „Eltévesztettük szem elől a nevelés célját; nevelésünk most pusztán külső szoktatás, iskoláinkban mindenfelét tanítunk, de nem szoktatjuk a növendéket gondolkodásra, nem fejlesztjük egyéniségét. Igaz, hogy az iskola daczára mégis fejlődik a gyermek, de mennyi idő- és erőpazar lással! Szabad embereket nevelni, a család feladata.”

Teljesen egyéni az álláspontja a nőkérdéssel szemben. Azt kívánja, hogy a nő szabad, munkára nevelt, az ember minden jogával bíró legyen; de viszont azt óhajtja, hogy a nő csak női természetének megfelelő foglalkozást válasszon. Ne akarjon férfi lenni, mert csak az képvisel új értéket, a mit mint nő tenni képes. Tanítás, nevelés, ápolás, minden ügyes kezét, vagy alkalmazkodó, simulékony lelket igénylő munka megilleti. Minden más munka, a mely lelke javát, női sajátosságát használatlanul hagyja vagy

JAPÁN ÉLELMISZER-RAKTÁR JONTAJNÁL MANDZSURIÁBAN.

JAPÁN KATONÁK IMÁJA AZ ELESETTEK SIRJAINÁL.

elszenyveszt: tévesen, rossz használt női munkaerő. A nő u. n. felszabadításának végcélja azonban ne legyen az egyik nemnek kicsinyes öncélja, mely az egész, az emberiség ellen, az élet gazdagodása, fokozása ellen irányul. S Ellen Key ezt határozottabban és erősebben hangoztatta, mint előtte bárki más.

Ellen Key most új munkán dolgozik, melyben a jövő vallásával s etikájával foglalkozik. Sokan megmosolyogják álmait, pedig mindannyian gondolunk a jövővel, melynek előkészítői, munkásai s így tehát részei vagyunk. Szíveleljük meg, hogy soha senki nagyt nem vitt véghez, ki még nagyobb nem akart!

r. a.

TAVASZKEZDET A FŐVÁROSBAN.

Budapest ház- és palotatengerébe nem jönnek el a fecskék, még kevésbé a golyák a tavaszt hirdetni, de azért a főváros lakóinak sem csupán a naptár adja hírül, hogy ime, közeledik a várva-várt, kedves tavasz.

Első a hiradók közt a gallyazó ember, a kit a fővárosi kertésze bizott meg, hogy az utcákon, tereken levő fákat szépen körül nyírja, kicsinosítsa. Mert hiába, a fának sem lehet itt amúgy össze-vissza, maga szabadjára bocsájtani ki az ágait, mint valahol a félreeső erdőben. Rendet, esint kell követni; s erre való a gallyazó ember, a ki a túlságosan szabadságra törekvő ágakat lenyesegeti, visszametszegeti letrájáról, majd aztán leszállva, olyan szakértelemmel szemléli végig művét, mint mikor a közeli fodrász-terem mestere rendbe szedte a kezére bizott makacsodó hajfűrtöket.

A gallyazóval egyidőben megjelenik a külvárosi virágárus asszony is. Leginkább sváb menyecske és főképp kék ibolyát árul, a mi nem a szabadban termett még, hanem holmi kis kezdetleges üvegházban, valahol a Városmajor környékén. S van is kelete virágainak; mert az utcák sétáló közönsége szemlátomást szaporodik. Különösen feltűnik ez a szép Kossuth Lajos utcán, mely valóságos korszóvá fejlődött, a hol még a szebb téli napokban is csak úgy hullámszik a közönség. Hát még a mint a tavasz kezd mutatkozni! Ekkor már nem csak a számuk szaporodik meg, hanem élénkebbek, vidámabbak lesznek a sétálók, a kiknek soraiban itt-ott már tavaszias ruhák is kezdenek feltűnedezni.

A mint a tavasz legkorábbi hírnökeit észreveszi a vándor virslis, neki is rögtön felpeszdül a vére s eddigi utcasarkát elhagyva, kifelé igyekszik a Városligetbe, vagy legalább valami nagyobb tér környékére. Ott állítja fel kisdied lokomobilhoz hasonló konyháját, egy rúdra felakasztja a czégyét hirdető írást is, s

reményteljes szívvel hozzálat virslisjei főzéséhez, meg az «óriás kifli» kínálgatásához.

Es nem hiába. Mert megjelenik a vidám gyermekesereg; a téli hosszas bennlét után örvendezve futkároznak, játszószák a «kinn a bárány benn a farkas»-t, végre pedig a virslis és óriás kiflik iránt érdeklődnek.

De mégsem ők a legjobb fogyasztók. Mert sok köztük a válogatós uri gyerek, a kik egyebet, jobbat is kaphatnak otthon. Hanem megjelennek a gyermekkocsit tologató dadák is, ezek nyomán pedig gyalog- és lovas vitézek, nem különben a heverőben levő különféle fővárosi alakok, a kik teljes mértékben tudják a virslit is, az óriás kiflit is méltányolni.

Az ősz óta nem látott apró léggömbök is előkerülnek. Ezek a fővárosi gyerekek sárkányai. Néha elszabadul egy-egy s százával bámulják a sétálgató felnőttek is, a mint lassan tovalebeg a magasságban.

Talán egyik-másik nézőnek eszébe is jut: lám, a falun hosszú farkú papiros sárkányok, lármás bibicék, gyors fecskék, golyák hirdetik fenn a magasban a tavaszt, míg a főváros fölött terjengő füstös levegőnek csak egy-egy kollóidium gömböcske jut!

MAGYAR BOLT KOPENHÁGÁBAN.

Soká nem tudtam megérteni, hogyan jutott egy dán embernek eszébe, hogy hazájában magyar cikkek meghonosításával foglalkozzék.

Mindig gyanus előttem, ha külföldi ember azt hangoztatja, hogy rokonszenvez a lovagias magyar nemzettel. De illesmit a jó, becsületes kopenhágai Ritzau Erik nem is mondott. Dehogy rokonszenvből jött ő Budapestre. Ő — ügymond — Amerikában megtanulta az üzleti fifikát és azt találta, hogy a kereskedő csak specialitással boldogulhat. Miután pedig a magyar árúcikkek, a tokaji bort, a kalotaszegi varrottast, a Zsolnai-majlikát, melyet ő véletlenül egyik kiállításon látott, Dániában senki sem ismeri, — ő azokból csinálja specialitásait és ezzel próbál szerzesét.

Azonkívül azt hallotta, hogy a magyar kormány érdeklődik az export iránt, sőt van egy intézménye, vagy vállalata, mely szubvenziót hűz, hogy a kivittelt előmozdítsa.

Ritzau járt is a hivatalokba, kért audienciát a kereskedelmi és földmívelési minisztertől, sőt odáig vitte a dolgot, hogy néhány miniszteri tanácsossal vacsorált, el volt ragadtatva, mert a magyar szeretetreméltóság és vendégszeretet tényleg olyan exportezik, mely az országban majdnem fölös mennyiségben terem.

Bezzeg másképp beszélt a jó Ritzau, mikor a támogatás szóba került. Az árú a szubvenzionált vállalatnál olyan drágák voltak, a föl-tételek olyan terhesek, hogy a jó dánus azokhoz a kereskedőkhöz fordult, a kiket nem szubvenzionálnak, hogy vevőket keressenek, hanem a

kik nyereszkeskedni akarnak az eladó portékán. Ezek nagyon becsületesen szolgálták ki és Ritzau meglehetősen tért vissza Kopenhágába, a hol a legszebb helyen, a Frederiksberggaden boltot nyitott és az angolos magyar czimer védpajzsa alatt reméljük jó üzletet csinál és «fra Zsiga von Gyarmathy broderier», a tokaji bor és az «ungarszk champagne» jó hírét terjeszti. Képünk mutatja a kirakat egyik ablakát, melynek csodájára a jó kopenhágaiak tömegesen járnak, és sokan platonikus magyar barátokból tényleg jó vevők lesznek.

Radó Sámuel.

KÉPEK A HARCZTÉRRŐL.

Hogy mily óriási nehézségekkel járhat nagy hadseregek előnyomulása, kívált olyan áttalan és kiélt harczterén, mint Mandsuria, fogalmat nyújthat arról a laikusnak is egyik képünk, mely egy japán élelmiszer raktárt tüntet fel Jontaj mellett. Valóságos hegyeket látunk itt rizsszel és szárított hallal megtöltött zsákokból, a melyeket előbb Japánból hoztak hajókon, azután vasuton, majd végül kínai taligákon szállítottak ide a hallatlan hegyi ösvényeken. Azért is olyan roppant vaskos ezeknek a taligáknak a kereké, a küllői is azért vannak úgy csinálva, mint a képen látjuk; a mi küllőink néhány kilométernyi mandsuriai döcögés után izzé-porrá zúzódnának.

Már eddig is hegyeket képez a tömördek zsák és még mindig rakják, mindig emelik. Talán a balfelel emelkedő hegy van már betetőzve. S hogy milyen magas és nagyterjedelmű az, megítélhetjük, ha a csúcsán álló emberi alakokkal összehasonlítjuk. És a fénykép csak egy részt tüntet fel ebből az élelmiszer-hegyláncból. Mert valósággal annak nevezhetjük.

De ilyen raktár korántsem csak egy van ám a táborban, hanem különböző helyeken nyolcz-tíz vagy több is.

S az élelmiszer még csak egyik része a hadiszükségleteknek. Hát még a rengeteg mennyiségű lőszer, a több százazernyi gyalogsági puskatöltény, a bombák, gránátok, shrapnelek s egyéb golyók tömegei, a takaró-pokróczok, ruhák, sátrak, léghajók, műszerek, táviró- és telefon-drótok, dohány, szeszesitalok, konzervek stb. Végül a tüzelőszer, a széna és abrak sok ezernyi ló és vágómarha számára! Ezekből kell még csak hegyeket összerakni.

Már most el lehet képzelni, mit tesz az, mikor egy nagy hadsereg megkezd előnyomulását, a mikor mindezt a tömördek készletét is utána kell szállítani. Kívált, ha közben a folyók is kiáradnak, vagy eső áztatja fel a talajt. Viszont ebből magyarázható meg, hogy miért esett a mukdeni csata után több helyen is oly óriási készlet a japánok kezébe, többek közt ezer szekér ruha. Miért nem vitték azokat magukkal az oroszok, vagy miért nem égették fel, a mint ez a háborúban szokás? Hiszen vittek is el, még sokkal többet felgyújtottak, de mindent felgyújtani nem győztek, mert hiszen ily óriási tömegeknek még csak megsemmisítése is sok időt és munkát kívánna.

Másik két képünk azért bir különösebb érdekkel, mert azok eredeti japán rajzok után készültek s egy japán szövegű folyóiratban jelentek meg. Az

Egy japán képes újság rajza.

KUROPATKIN TÁBORNAK AZ ÜTKÖZETET FIGYELI.

egyik az akkor még fővezér Kuropatkin tünteti fel, a mint a csata folyását szemléli, a másik meg hatóan szemlélteti a japán katonák kegyeletét, a mint azok elesett bajtársaik sírjai előtt imádkoznak.

A SZÁSZ KIRÁLY ÉS MONTIGNOSO GRÓFNŐ.

Legújabb fényképek után bemutatjuk Frigyes Agost szász királyt legidősebb fiával, a most tizenharmadik évébe lépő György herceget trónörökös-selés egy másik képen töle elvált nejét, Montignoso grófnőt kis leánykájával, az elválásuk után született Anna Monika hercegnővel. Nemrégiben ismét sok beszéd esett róluk világszerte a grófnő firenzei tartózkodása révén, a melyről a legkülönbébb hírek kerültek forgalomba. A grófnőt hasztalanul igyekeztek rávenni a király emberei, hogy adja ki nekik kis leányát s erre nézve még mindig nem dől el, mi fog a kis hercegnővel történni. Montignoso grófnő, a kiről most egy darabig hallgatnak a hírek, elhagyta Fizenzt s egyelőre szintén olasz földön, Fiesolában tartózkodik.

A «VASÁRNAPI UJSÁG» 52-ik évfolyama.

A «Vasárnapi Ujság» a legrégibb magyar szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap, évenként több mint 130 íven, s több mint ezer képpel, «Regénytár»-ral s rendkívüli mellékletekkel is bővítve legjelesebb hazai íróink és művészeink közreműködésével jelen meg.

A «Vasárnapi Ujság» újabbban színes képmellékleteket is ad, több színben művészileg kivitt képeket.

A «Vasárnapi Ujság» 1905-iki előfizetői díszes kiállítású ünnepi albumot kapnak ingyen, becses szépirodalmi és ismeretterjesztő közleményekkel, négy színes képmelléklettel és számos, a szövegbe nyomott képpel gazdagon illusztrálva.

Mikszáth Kálmán kitűnő írónk mint főmunkatárs működik a «Vasárnapi Ujság» szerkesztőségében s a vele kötött egyezés értelmében kizárólag a «Vasárnapi Ujság»-ba írja nagybecsű új szépirodalmi műveit: regényeit, elbeszéléseit.

A «Vasárnapi Ujság» társalapja, a most már 51-ik évfolyamában lévő «Politikai Ujdonságok» a hét eseményeit híven és részrehajlatlanul, kellő magyarázattal ellátott gondos, tömör összeállításban tárja az olvasó elé, úgy, hogy a közönség együtt találja benne mindazt, a mi a napilapokban elszórtan jelen meg. A «Politikai Ujdonságok» előfizetői e lap mellett külön díj nélkül kapják a «Világkrónika» képes heti közlönyt és a «Magyar Gazda» című, havonként megjelenő gazdasági és kertészeti képes mellékletet.

A «Világkrónika» 1905-iki évfolyama Verne Gyula legújabb regényét közli, melynek címe: «Véres dráma Livóniában».

Várogy Gyula székesfejérvári püspök papi segédletével a temetési menetben.

MESZLÉNYI GYULA SZATMÁRI PÜSPÖK TEMETÉSE. — Jelfy Gyula felvétel.

Halógh Rozsa föltétele.

A KOSSUTH-GYÁSZÜNNEPÉLYRŐL. — Öreg honvédek a Kossuth-sírházhoz vonuló menetben.

Előfizetési föltételeink:

A «Vasárnapi Ujság» negyedévre 4 korona, fél évre 8 korona.

A «Vasárnapi Ujság» a Világkrónikával negyedévre 4 kor. 80 fillér, fél évre 9 korona 60 fillér.

A «Vasárnapi Ujság» és «Politikai Ujdonságok» a «Világkrónika» és a «Magyar Gazda» melléklapokkal együtt: negyedévre 6 korona, fél évre 12 korona.

Az előfizetések a «Vasárnapi Ujság» és «Politikai Ujdonságok» kiadóhivatalába, Budapest, Egyetem-utca 4. szám küldendők.

Mutatványszámokat levelezőlapon kifejezett kívánságra bárkinek készséggel küld a kiadóhivatal.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Somogy megye népköltése. A magyar népköltészi gyűjtés egy-két év óta újabb lendületnek indult azzal, hogy a Kisfaludy-társaság újra megindította a népköltészi gyűjtemények kiadását, mely az Arany László és Gyulai Pál által szerkesztett alapvető fontosságú első három kötet megjelenése után abban maradt. Az a hosszú szünet, mely a régi s az évtizedek múlva most megindult újabb sorozatot elválasztja, lényegesen módosította a népköltés tanulmányozásának módszereit. Mig régebben a népi költemények és mesék esztétikai értéke volt az irányadó, ma már érvényesülését követeli a néprajzi s a nyelvészeti szempont is. Így tehát az újabb gyűjtéseknek összhangzatosan érvényesíteni kell minde szempontokat. De módosultak újabbban a

gyűjtés módszerei, alkalmazásba kerültek a modern technika vívmányai s különösen a fonográf. Ennek hasznosítását először Vikár Béla kezdeményezte, főleg a dallamok megörökítésére, a szövegeket pedig gyorsírással jegyezte fel s így a lehetőségig biztosította gyűjtésének hűségét. Vikár gyűjtéséből állott elő az a becses kötet, mely most «Somogy megye népköltése» címmel megjelent ötödik száz lapnyi terjedelemben. Balladák és rokonművek, népdalok, mesék és mondák vannak a kötetben. Van köztük nem egy olyan is, a mely már más gyűjteményekből ismeretes, legnagyobb részük azonban eddig meg nem jelent, eredeti somogyi termés. Az ismert népköltemények eltérő változatainak a fölvételét pedig első sorban a néprajzi szempont tette szükségessé. A szövegeket a népies kiejtés szerint közli a gyűjtő, de nem szigorúan fonetikus, csak nyelvésznek való átírásban, a mely a laikus számára megnehezítené olvasásukat. Értékesek az egyes darabokhoz írt felvilágosító jegyzetek is. A gazdag és becses gyűjtemény nyelvi Vikár Béla jó szolgálatot tett az irodalomnak; a kötetben nagyon sok igazi gyöngye van a magyar népköltészetnek. Közönség és író egyaránt élvezettel forgathatja a szép könyv lapjait, a mire ma, mikor az irodalom napról-napra jobban távolodik a népelettől, valóban szükség is van. A kötet végén közölt dallamok zenei szempontból figyelemreméltók. A kötethez előszót a Kisfaludy-társaság népköltési gyűjteményeinek szerkesztője, Vargha Gyula írt. Mutatványnál a következő népdalt közöljük:

Összedült a sajtárom dugája, dugája —
Elhagyott a szeretőm bujába, bujába;
Ha elhagyott, maj' mögvár, maj' mögvár
Kadarkuti dobogós köhídnál.

A koporsó átvitele a püspöki székesegyházba.

A MAGYAR TERMÉKEKET ÁRUSÍTÓ KERESKEDÉS KIRAKATA KOPENHÁGÁBAN.

Kadarkuti dobogós köhőnél
Három huszár rozsmaringot kaszál,
Én vagyok a rozsmaring szödjője,
Barna legény igaz szeretője.

Kadarkuti hid alatt, hid alatt
Megkötözték mind a hat lovamat,
Lovam mellé engemet magamat,
Magam mellé kedves angyalomat.

Báró Wesselényi Miklós életéről és munkásságáról két kötetes munkát adott ki dr. Kardos Samu. A munka, melyről már lapunk legutóbbi számában is megemlékeztünk s egy részletet közöltünk is belőle, széles alapon, nagy s jó részben új adat-készlettel tárgyalja Wesselényi életét, politikai és társadalmi szereplését, irodalmi munkáit. A szerző lelkesedéssel, gondolattal és történetiről érzékkel dolgozta fel gazdag anyagát és sikerült oly monografist adnia a magyar olvasó kezébe, melyből Wesselényit teljes nagyságában ismerheti meg.

Az Akadémia Teleki-díja. Március 18-án, József-napkor ítéli oda a tudományos Akadémia a néhai elnöke, gróf Teleki József által alapított drámai díjat, száz aranyat. A báró Eötvös Loránd elnöklése mellett most tartott ülésen a pályázatról Bayer József olvasta föl a bírálók jelentését.

Az idén drámai művek pályáztak. A 29 versenyző mű közül ötöt kizártak s így 24 darab maradt. Ezekből tizenhárom számbavehető. Az összes darabok történelmi tragédiák, de alakjaik bábok, és inkább megverselt históriák, nem drámák. Két mű válik ki az összes közül. Egyik: *«Az utolsó Claudius»*; bizonyos drámai hatás van benne, de inkább külső, mint belső, noha erős drámai erő tör ki náha a jelenetekben. A másik: *«Ulpianus»* című. A római világból veszi tárgyát: két világnézet áll szemben egymással, a keresztény és az elvont ó-világ s erős cselekvényben jutnak kifejezésre. A darab élvezhető nyelvű, meséje biztos, az egész színszerű és irodalmi értékű. A pályadíjat mint viszonylag legjobb műnek, egyhangúlag ennek a tragédiának ítéltek oda. A jelölés levélből *«Harsányos Bálint»* tanárjelölt neve tűnt ki. Az *«Utolsó Claudius»* című tragédiát Bárfay P. Antal írta.

Nemzeti Színház. Március 17-én ifj. Hegedűs Sándor *«Ikarosz»* című három felvonásos új színművét adták elő. Jaross Károly (Gá) csendesen gazdálkodik és egyetlen szerződésére a méhe. De felesége, Anna (Jászai) lángoló becsvágygyal föl akarja emelni a magasba, hogy ezzel ő is nagyra juthasson. Megválasztatja képviselőnek, kidolgozza a beszédeit, tárgyal a munkásokkal — mert Annának szociálista programja van — szóval: sikerül jó

nevet szerezni a férjének. De Jaross szerelmes Zsitvaynéba (P. Márkus Emília) és szerelme kedvéért hálátlanul elhagyja a feleségét, lemond a nagyságról, a sikeréről és a munkások fogadásáról. Ekkor azonban váratlanul kiderül, hogy Zsitvayné csak kaczérokodott Jarossal, sohasem szeretette, sőt meg is szökött mással. Minden oldalról megcsalva és cserben hagyva Ikarosz elveszti és egy fájdalmas fölkiáltással megsírja szárnyait. A főcselekménnyel párhuzamosan Jaross unokahuga (Ligeti) szerelmes egy újságíróba (Duzs) és ez az ifjú pár egymásé is lesz. A művészek buzgón igyekeztek a tehetséges ifjú szerző sikerének előmozdítására. Az első előadás közönsége több ízben kitapsolta ifjabb Hegedűs Sándort.

Vigszínház. A mult hétnek megvolt a maga kis szenzációja a Vigszínházban: előadták *«Orn»* német írónak a *«Szentbernát barátok»* című színművét. Ez a darab Bécsben nagy fölhatást keltett, még mielőtt a színpadra jutott, mert a cenzura érthetetlen okokból eltiltotta a később mégis átengedte, ugyancsak érthetetlen okokból. Orn a szerzetes élet kevés örömeit és sok keserűségét rajzolja le irodalmi érték hiányát a művében. Nemcsak értéke, meséje sincs a darabnak; de a szerzetes életének gondosan elzárta világa érdeklő a közönséget. A stréber, a kegyetlen, a jó szívű és világos elméjű pap különféle alakjai mozognak a színen és sok hosszú beszédet mondanak. A leghosszabbat szerencsére Hegedűs Gyula mondja és az elég arra, hogy sikert arasson. Mellette Balassa, Tanay, Tapolczai, Göth, Fenyvessy, Kazaliczky, Győző, Szerémi, a nők közül Varsányi Irén és Hunyady játszanak, mind szép sikerrel. Szilágyi Vilmos kitűnő gondallal rendezte az előadást.

(—y.)

tesek élete, a klastrom gondosan elzárta világa érdeklő a közönséget. A stréber, a kegyetlen, a jó szívű és világos elméjű pap különféle alakjai mozognak a színen és sok hosszú beszédet mondanak. A leghosszabbat szerencsére Hegedűs Gyula mondja és az elég arra, hogy sikert arasson. Mellette Balassa, Tanay, Tapolczai, Göth, Fenyvessy, Kazaliczky, Győző, Szerémi, a nők közül Varsányi Irén és Hunyady játszanak, mind szép sikerrel. Szilágyi Vilmos kitűnő gondallal rendezte az előadást.

A Magyar kir. Opera ismét magyar szerző új dalművét mutatta be március 19-én. Legújabb színpadi zeneköltőnk ifjabb Toldy László, Toldy Ferencnek, a magyar irodalomtörténet megalapítójának unokája. Atyjának, a székes-fővárosi buzgó levéltárosnak, dr. Toldy Lászlóknak, akaratából a 23 éves ifjú jogi tanulmányokat is végeztet, de korán nyilvánuló tehetsége egyenesen a zenészet felé fordult. Pár éve, hogy kitűnő sikerrel végzte az orsz. magyar kir. zeneakadémia zeneszerzési tanszakát. Négy évvel ezelőtt befejezték és most színpadra került is operájának hősnője, — kitől a darab címét is kapta — *«Szigrid»*, egy fiatal norvég nő, a ki koros férjétől Olafól idegenkedik, mert a fiatal Edgárt szereti. Az egyfelvonásos *«lyrai dráma»* Olafnak, a tengeri halásznak monológjával kezdődik: nevének szeretetlenségét panaszoja; az ő távoztával Szigrid önti dalba bánatát, majd megjelenik a fiatal szerelmes, a ki hévvel ostromolja szíve hőlyvét. Szigrid tisztá érzülete tudni sem akar az ifjuról, de végre nem állhat ellent szerelmének. Első csókjuk, első ölelkésük pillanatában azonban betoppán Olaf, s fellázad indulattal leszúrja Edgár helyett a közbejövő Szigridet. Az igen egyszerű, sőt naiv szövegen meglepés, hogy szerzője (maga a zeneköltő) csak 18 évet élt. A zenében azonban hamisítatlan tehetség nyilvánul. A háromnegyed óra hosszú tartó mű bevezető zenéje borongó szímfonai költemény, választékos izlésű, nemes hangszínekkel hatatosan hangszerezett, hangulatos darab; Szigrid elégius áriája édes dallam, a Wagner előtti operák modorában, az esengő és szonokló tenor szerepe, meg a szopránal egybeolvadó kettőse dalamos, de modern ízű, új alaphangokhoz átvezető összhangokban bővelkedik s ezzel változatosságot hoz a mindig értelmes zenébe. Toldy László dalműve biztató ígértéit hangzik, jövő teljesebb értékű eredményeihez. A betanított érdeme a fiatal *Lichtenberg* Emília, a ki a nagyszínpadon kísérőjéből ezúttal lett karnestere; a cizmésrebben *Kaczár* Margit, a férjében *Várady* Sándor, a szeretőben *Kertész* Odón, sikeresen működtek közre; a fiatal szerző sokszor kitapsolták.

(K—y.)

KÖZINTÉZETEK ÉS EGYLETEK.

A Magyar Tud. Akadémia március 20-iki ülésén *Heinrich* Gusztáv elnököl a *Hegedűs István* és *Kúnos Ignác* tartottak felolvasást. *Hegedűs István* *«Petra»* szövegét és egy latin költői levelet, címén értekezett. Párhuzamot von ebben *Petrarca* híres *«Italia mia»*-ja és az *Aeneas* di Tolomeihez intézett latin költői levél között s kimutatta az *«Italia mia»* keletkezési korát, a melyet a XIV. századra tesz. Az abban nyilatkozott gyűlölet a német zsoldoscsapatok ellen, az *Aeneas* di Tolomeihez írott levélben pedig a francia zsoldoscsapatok ellen irányult. A fordításban is bemutatott *«Italia mia»* és a költői levél egybevetésével — Zumbini olasz tudós állításával szemben — kimutatta, hogy a mit a magyar zsoldosok rablásáról írtak, mese és valóság. — *Kúnos Ignác* felolvasta *«A török nyelv szókészéről»* szóló értekezését, mint legközelebb megjelenő nyelvészeti munkájának egyik részét. A török nyelvből kimutatott összes képzőket egybevetette a többi török nyelvek hasonló szövegeivel s mindegyikének mását kereste a magyar nyelvben is. Mind a két előadást érdeklődéssel hallgatták.

A Magyar Mérnök- és Építész-Egyesület közgyűlése március 19-ikén volt *Hieronymi* Károly kereskedelmi miniszter elnöke alatt. *Mihályi* József titkár, ki tizennégy évi működése után most visszalépett tisztviselő, terjesztette elő az évi jelentést. Az egyesület négy javaslatot terjesztett a kormányhoz; egyes miniszteriumok, hatóságok és testületek negyvennégy esetben fordultak hozzá szakvéleményért és tervek bírálatáért. A tagok száma ma 2224. A mult évi pályázatoknál *Kherndl* Antal műegyetemi tanár hidépítési munkáját az *aranyéremmel* tüntették ki. A Hollán-djakkal *Sármezei* Andor és *Kolozsváry* Odón értekezéseit jutalmazta az egyesület. Az építészeti nagy pályázat díját (aranyérem és 1200 korona utazási ösztöndíj) *Lipták* Pál nyerte el. A jövő évi nagy pályázata a Városligetben építendő *ünnepi csarnok* (ötezer ülőhelylyel) tervezését tűzi ki az egyesület. Megválasztották alelnöknek *Geduly* Gyulát, igazgatónak *Pompéry* Elemért, titkárnak *Zelovich* Kornéit.

A Magyar Néprajzi Társaság közgyűlése. Március 22-ikén tartotta meg *Szalay* Imre elnöklésével a *Néprajzi Társaság* évi közgyűlését, a melyen *Berzeviczy* Albert kultuszminiszter és *Zichy* Jenő gróf is résztvettek. *Szalay* Imre elnöki megnyitójában főként azt a fontos szerepet fejtegette, a melyet az etnográfia, mint a történet segédtudománya a népek őstörténetének felderítésében játszik. Felhívta a tagok figyelmét az Oroszországban létesített középkorú Nemzetközi Egyesületre, melynek munkálkodása kiválóképpen bennünket, magyarokat érdekel, a kik folyton kutatójuk az őshaza eredetét. Majd bejelentette, hogy a kormány átengedte a városi etnográfia iránt egy részét a Nemzeti Múzeum néprajzi gyűjteményének, s így néprajzi muzeumunk jobb elhelyezését nyer. Dr. *Sebestyén* Gyula főtitkár évi jelentésében részletesen ismertette a társaság mult évi munkálkodását. A társaság tagjainak újabb munkái közül fölemeltette gróf *Zichy* Jenőnek *ázsiai utazásáról* közelebb megjelent nagy kötetét s *Vikár* Bélának *Somogy megye népköltéséről* most megjelent könyvét s a fennek nemzeti eposzának, a *«Kalevala»*-nak teljes fordítását. Megemlékezett a vidéki múzeumok szaporodásáról; ilyen etnográfiai jellegű múzeumok újabbán *Déván*, *Máramaroszigeten*, *Miskolcon*, *Nagy-Enyeden*, *Temesvárt*, *Veszprémben* és *Zomborban* támadtak. Ilyen a Szamosújváron nemrég alapított örmény múzeum, stb. A pénztárnok és könyvtárnok jelentése után végül a választásra került a sor. Az eddigi elnököket és tisztviselőket választották meg újból. Választottak azonkívül negyven fővárosi és tíz vidéki választmányi tagot.

Az Uránia közgyűlése. Március 21-ikén volt közgyűlése az Uránia tudományos egyesületnek. *Molnár* Viktor elnöki megnyitói beszédében a társulat feladataival foglalkozott, előadta az egyesület jövő új irányú munkásságát, az úgynevezett vidéki akcióit, a mely érintkezésbe hozza mindazokat, a kik a tudomány népszerűsítését a fővárosban és a vidéken szolgálják. A szűk anyagi források miatt csak négy-öt év alatt fognak vele elkészülni. Tizenkét vasos kötetre való népszerű előadást íratnak s azokat vetüthető képekkel látják el. Az egyesületnek van 1369 tagja s 41 alapítója. Vagyona 26,800 korona; bevétele 39,300 korona. *Erdő* Béla indítványára köszönetet szavazott a gyűlés *Molnár* Viktor elnöknek buzgó munkásságáért.

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

(K—y.)

Schicht-szappan

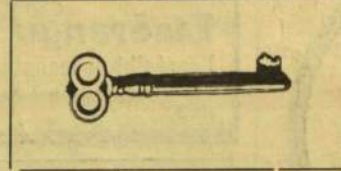
„szarvas“

vagy

„kulcs“

jeggyel

10982

Legjobb, legkiadósabb és ennél fogva legolesóbb szappan. — Minden káros alkatrésztől mentes.

Mindenütt kapható!

Bevásárlásnál különösen arra ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht“ névvel és a fenti védjegyek egyikével legyen ellátva!!

SZÉP

mellékeset kaphat minden kinek nagy ismeretsége van. Tiszteletes, kényelmes foglalkozás, küldje be címét U. 20. alatt a következő címre: Anoncen Bureau des Merkur Manheim. Baden. Postafiók 331.

Világhíra kitüntetett olmtai

Quargli.

Az első olmtai gépjármű-sajtó, mely 1839. évben alapított, ajánl saját gyárműveiből egy postai küldeményt bérmentve és utánvételt 3 K 70 fillért. Nagyobb megrendeléseknél a legolcsóbb árak.

JOSEF MEIXNER, Olmtai, Bahnhof, 10821

Testesség, Kövértestűség.

Hogy nyúlunk a legnyúlóbb, hogy az egészségnünk ártson, használjuk a **Pilules Apollo-t**, mely tengeri növények alapján van előállítva és párisi orvosok által jóváhagyva.

E könnyen betartható gyógyszer-kezelés elhajtja a túlsúlyos embonnint esalhatatlanná és biztosítja rövid idő alatt kövértestűség gyógyulását mind a két nemnél.

Ez a tilka minden elegáns hölgynek, ki nyúlunk és fiatalos alakját megakarja őrizni. Egy üveg ára utasításokkal együtt K 6.45 bérmentve, utánvétellel K 6.75. 10880

J. Ratié, Pharmacien, 5 Passage Verdeau, Paris (99).
Raktár Berlinben: B. Hadra, gyógyszerész, Spandauerstrasse 77.

Ausztria-Magyarországban: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utca 12.

a legjobb **A LEGKELEMETLENEBB BAJOK** *1/2 perc alatt hat.*

FEJFÁJÁS NÁTHA MIGRAIN KÁBULTSÁG *ellen*

ANTIDOL

FEJFÁJÁS NÁTHA AMAMOR UTÓBAJA SZÉBÜLES *ellen*

KAPHATÓ MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN!

Szép, szebb, legszebb

lesz mindenki, mert 2-3-szor bekendő után eltűnik az arcáról pattanás, kiütés, szepő, máfolt, söt rénczok is a valódi angol

BALASSA FÉLE UGORKATEJ

használatát által.

Teljesen ártalmatlan és a kéz, nyak, váll, arcbőrt biztosan fehérré, üdév, finommá varázsolja 1 üveg ára 2 kor. Ehhez ugorkaszappan 1 kor., palér 1.2) kor. Kaphatók a gyógyszer-tárakban. Csak Balassa-féle a valódi! Balassa Kornél gyógyszer-tára Budapest, Erzsébetfalva.

KÖVÉRSEG KORAI VÉNSÉG.

Használja minden hölgy és férfi csakis a **Mandor** soványító-port és vérsztítót. Nem létezik az az elhízott, túlsúlyos nő, melynek csak hat hét lefolyása után ne volna eredmény látható, ezért köszönetem. Ara egy doboz Mandor-pornak 2 korona 80 fillér, átkészítési utasítás és orvosi bizonyítványok hozzá ingyen. Mandor Ideál-arckrém 1 tégely 1 korona, könyv ingyen hozzá. Utánvétellel bármely ártoklás mellett portmentesen küldi. 10889

Mme Mandl Ida, Budapest, Károly-körút 2/V. sz.
Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utca 12. sz.

KWIZDA FERENCZ JÁN.

cs. és kir. osztr.-magy., román kir. és bulgár fejed. udv. szállás. Kerületi gyógyszerész Korneuburgban Bees mellett.

Kwizda Fluidja

10681

Kigyó védjeggyel (TURISTA-FLUID).

Régi jóhírű díszet-kosm. szer (bedörzsölésre) az emberi test izmainak és inainak erősítésére és edzésére. Eredményesen használva turisták, kerékpárosok a lovaglókat által nagyobb türeket utáni erősítésre, és erőtújításra.

Arak: 1/2 palack K 2.- 1/4 palack K 1.20

Kapható minden gyógyszer-tárban. — Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Főraktár Magyarországon: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utca 12 és Andrássy-ut 26. sz.

MAGYAR ÁLTALÁNOS HITELBANK.

Hirdetmény.

A részvényesek mai napon tartott közgyűlésének határozata szerint az 1904. évre megállapított osztalék részvényenkint

38 koronával fog folyó évi április 1-től kezdve

az 1905. évi május 1-én esedékes 14. számú szelvénynek beszedésére a részvényesek részéről

Budapest: a társaság pénztáránál, **Bécsben:** a K. K. priv. Oesterreichische Credit-Anstalt für Handel und Gewerbe című intézetnél,

Berlinben: a Direction der Disconto-Gesellschaft című intézetnél, vagy S. Bleichröder bankháznál,

Fiumében: a Fiumei hitelbank részvénytársaságnál, **M/m. Frankfurtban:** a Direction der Disconto-Gesellschaft című intézetnél

az ezen beváltó-helyeknél szokásos üzleti órák alatt kifizetett.

A szelvények hátlapjukon czimbéllyel vagy aláírással ellátva, vagy pedig azok számainak sorozatát tartalmazó jegyzékek kíséretében nyújtandók be, a mihez a szükséges nyomtatványok az említett beváltási helyeken ingyen kaphatók.

Budapest, 1905. évi március 22-én.

Magyar Általános Hitelbank.

Vértes-féle sósórszesz Minden háznál szükséges.

10596

VASÁRNAPI UJSÁG

14. SZ. 1905. (52. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ: NAGY MIKLÓS. FŐMUNKATÁRS: MIKSZÁTH KÁLMÁN. BUDAPEST, ÁPRILIS 2.

Előfizetési feltételek: VASÁRNAPI UJSÁG és POLITIKAI UJDONSÁGOK (a Világkronikával) együtt egész évre 24 korona, félévre 12. Csupán a VASÁRNAPI UJSÁG egész évre 16 korona, félévre 8. A POLITIKAI UJDONSÁGOK (a Világkronikával) egész évre 10 korona, félévre 5. Külföldi előfizetésekre a postailag meghatározott vitéldij is eszolandó.

AZ AKADEMIAI FŐTITKÁR-VÁLTOZÁS.

Az AKADEMIÁI főtitkári széke mindenkor előkelő és sokra becsült hely volt a tudományos életben, nemcsak azért, mert nagy fontosságú teendők hárulnak a főtitkárra, mint e polcot az Akadémia megalapítása óta mindig kiváló, az irodalmi és tudományos életben előkelő szerepet vívó férfiak foglalták el. Alakulása után az Akadémia első titkára **Döbrentey** Gábor volt, korának tekintélyes írója és nyelvbúvára 1831—1835-ig, utána huszonhat esztendeig (1835—1861) **Toldy** Ferencz következett, a magyar irodalomtörténet nagy érdemű alapvetője. Toldyt **Szalay** László, a nagynevű történetíró és publicista váltotta fel, aki 1865-ben bekövetkezett haláláig viselte hivatalát.

Ekkor választották meg **Arany** Jánost, aki elsőnek kapta a főtitkári címet s 1879-ben mondott le. Arany után tíz évre, 1889-ig **Fraknói** Vilmos jeles történetíró foglalta el a főtitkári széket. Fraknói utódja lett **Szily** Kálmán, aki most több mint 15 évi működés után lemondott s helyébe **Heinrich** Gusztávot emelte az Akadémia bizalma.

Szily Kálmán hajlott korára és meggyengült egészségére hivatkozva mondott le főtitkári állásáról. Az 1838-ban született férfiú azonban, ha éri is hatvanhét éve terhé, bizonyára sok jó szolgálatot fog még tenni az Akadémiának most újonnan elfoglalt főkönyvtárnoki állásában s a magyar tudománynak is, eddigi nagy hatású tudományos munkássága folytatásával. Azok közül a férfiak közül való ő, a kiknek eleme a munka, a kik minoig egész lélekkel töltöttek be minden számukra nyíló tevéken-

ségi tért s a tudományos búvárkodást a gyakorlati élet kíváncsi iránti élénk érzékel tudják párosítani. Itthon és külföldön végzett természettudományi tanulmányainak befejezése óta, már több mint 36 éve dolgozik a magyar tudományosság előbbrevitelén. A fizikából és matematikából indult ki, mint a kísérleti, utóbb a matematikai természettanára a műegyetemen. Nemcsak terjesztette a tudományt a katedráról, hanem maga is kutatásainak jelentékeny eredményeiről adott számot értekezéseiben és önálló könyveiben.

Egyénisége csakhamar egy másik munkateret is jelölt ki számára: a tudományos ismeretterjesztés szervezését a Természettudományi Társulat révén. Pályájának ez a jelentős mozzanata, amely mély nyomokat hagyott szellemi életünkben, 1868-ban kezdődött, mikor megválasztották a Természettudományi Társulat első tit-

SZILY KÁLMÁN.

Kurzweil fényképe.

HEINRICH GUSZTÁV.

Strelitzky fényképe.